

LUMINILE MARILOR SĂRBĂTORI ALE BISERICII

Predici la Praznicele Împărătești

† DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

LUMINILE MARILOR SĂRBĂTORI ALE BISERICII

Predici la Praznicele Împărătești

BASILICA
BUCUREȘTI
2025

Comitet editorial:

Arhimandrit Andrei ANGHEL, Vicar patriarhal
Preot Ion DRAGOMIR, Consilier patriarhal
Preot Sorin-Vasile TANCĂU, Consilier patriarhal

Redactori:

Diacon Andrei HLANDAN
Diacon Mihai GRIGORAȘ

Corector:

Nicolae NĂSTĂSACHE

Tehnoredactor:

Andreea-Cătălina FLOREA

Ilustrație copertă:

Icoana *Înălțării Domnului* (mozaic),
pictată pe catapeteasma Catedralei Naționale, de Daniel Codrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DANIEL, Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Luminile marilor sărbători ale Bisericii : predici la Praznicele Împărătești /

Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române. - București : Basilica, 2025

ISBN 978-606-29-0589-7

PREFAȚĂ

Cuvântul *sărbătoare* este de origine latină (*servatoria*, de la *servo*, -are = a păstra, a conserva, a respecta), dar este folosit în limba română și cuvântul *praznic*, de origine slavonă.

Sărbătorile religioase au fost prezente în istoria tuturor popoarelor din Antichitate. De exemplu, poporul evreu avea mai multe sărbători religioase, precum Paștele Iudaic, Cincizecimea, Sărbătoarea Corturilor, Sărbătoarea Împăcării, Purim ș.a. De asemenea, alte popoare din vechime celebrau diverse zile, având caracter naturist (lunile noi), agrar sau câmpenesc (echinocții și solstiții), istorico-social (comemorări de evenimente), dar și sărbători private sau familiale¹.

În Biserica Ortodoxă, Marile Sărbători religioase sunt zile dedicate momentelor celor mai importante din istoria mântuirii (Sărbătorile sau Praznicele Împărătești ale Mântuitorului Hristos și ale Maicii Domnului), precum și zile închinatelor unor sfinți foarte populari, cinstiți în mod deosebit.

¹ A se vedea: Pr. Ene BRANIȘTE, *Liturgica generală cu noțiuni de artă bisericească, arhitectură și pictură creștină*, vol. I, Ed. Basilica, București, pp. 209-210.

Fiecare zi obișnuită de lucru exprimă relația omului cu creația. Însă, zilele de sărbătoare deosebită reflectă relația omului cu Dumnezeu – Creatorul, ca mulțumire adusă Lui și cerere de binecuvântare asupra roadelor pământului, anotimpurilor și activităților.

Sărbătorile religioase creștine nu sunt timp pierdut, ci reprezintă timp sfințit, timp de recunoștință și de creștere spirituală a omului în comuniune cu Dumnezeu și cu sfinții Lui. Biserica lui Hristos are chemarea sau menirea de a sfinți timpul și viața oamenilor pe pământ, întrucât, prin harul Duhului Sfânt, ea cultivă comuniunea între timp și eternitate, între viața pământească și Împărăția cerurilor. Sărbătorile Bisericii nu sunt doar comemorare, ci și comuniune de credință și rugăciune a credincioșilor cu Dumnezeu Cel Unul Sfânt. În acest sens, Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae spune că *„Sărbătoarea nu e o comemorare, ci experiența țâșnirii actuale de viață cu adevărat nouă, care nu poate veni decât de dincolo de lume, de la Dumnezeu Cel mai presus de legile firii care se repetă ducând tot ce se naște la moarte”*².

Întâlnirea credincioșilor cu „*vremea aceea*” (*illo tempore*) și regăsirea tuturor în aceeași comuniune cu momente sfinte ale istoriei mântuirii și cu sfinți din toate timpurile nu este o simplă încercare de transpunere psihică pe cale de rememorare, ci este o trăire aieva sau o actualizare harică a evenimentelor săvârșite de Domnul Iisus Hristos. De aceea, Sfântul Dumitru Stăniloae spune că *„succesiunea actelor lui Hristos în fiecare an bisericesc și repetiția acestui ciclu nu are numai rostul unei comemorări, ci a întâlnirii continue a credincioșilor cu Hristos Cel ce Se naște, Se răstignește, înviază, Se înalță și ne trimite pe Duhul Său Cel Sfânt, iarăși și iarăși în fiecare an bisericesc, pentru ca să*

² Pr. Dumitru STĂNILOAE, „Drumul cu Hristos Mântuitorul prin Tainele și Sărbătorile Bisericii Ortodoxe Române”, în: *Ortodoxia*, 2/1976, p. 413.

*urcăm pe trepte noi în nașterea, răstignirea, primirea limbilor de foc; sau pentru ca să refacem legătura noastră cu Hristos și viața noastră în El prin aceste acte săvârșite obiectiv de El în noi și împreună cu El de noi. El retrăiește împreună cu noi sau actualizează pentru noi continuu șirul acestor acte din desăvârșirea la care și-a ridicat prin ele umanitatea Sa, căci numai parcurgând și noi împreună cu El, deci și El împreună cu noi mereu la alt nivel, șirul acestor acte și stări putem înainta spre desăvârșirea umanității noastre prin tot mai adâncă unire cu El*³.

Marile Sărbători ale Bisericii sau Praznicele Împărătești sunt timp binecuvântat de Dumnezeu, sfințit și sfințitor, pentru omul credincios, în care lumina vieții veșnice din Împărăția cerurilor străpunge cotidianul obișnuit: *„O lumină deosebită se trăiește în sărbătorile închinat lui Hristos în mod direct. Și dacă ținem seama de faptul că toate zilele sunt închinat sfinților, putem considera că pentru Biserică și pentru membrii ei tot timpul primește, într-un anumit grad, în el sensul sau lumina veșniciei; adică nu mai este o succesiune pură, lipsită de sens, supunând și omenirea unei treceri lipsite de sens. Dar sfinții trăiesc cel mai accentuat timpul plin de lumina lui Hristos*”⁴.

Rugăciunile de binecuvântare de la Marile Sărbători ale Bisericii sfințesc viața omului credincios, dar și elemente din creație, din natura înconjurătoare: la sărbătoarea Botezului Domnului, Biserica sfințește apa, elementul de bază al vieții pe pământ; la Florii, sunt sfințite ramuri de salcie sau de finic; la Rusalii sunt sfințite frunze de tei sau de nuc; la sărbătoarea Schimbării la Față este binecuvântată pârga primelor fructe (struguri sau mere și pere) ori faguri de miere.

³ Pr. Dumitru STĂNILOAE, „Drumul cu Hristos Mântuitorul prin Tainele și Sărbătorile Bisericii Ortodoxe Române”, p. 413.

⁴ Pr. Dumitru STĂNILOAE, *Iisus Hristos – Lumina lumii și îndumnezeitorul omului*, în coll. *Opere complete*, vol. 6, Ed. Basilica, București, 2014, p. 151.

Din punct de vedere teologic, **luminile Marilor Sărbători ale Bisericii sunt înțelesurile lor dumnezeiești, mistice și minunate, care luminează mintea și bucură inima clericilor slujitori și credincioșilor mireni rugători.** Sfânta Liturghie Euharistică, instituită de Domnul Iisus Hristos, este comună tuturor acestor Mari Sărbători, pentru că, prin săvârșirea Sfintei Euharistii, Biserica rugătoare exprimă experiența ei cea mai înaltă, sfântă și sfințitoare: *„Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi să ne închinăm, că Aceasta ne-a mântuit pre noi!”*⁵.

Luminile Marilor Sărbători ale Bisericii ne arată că, din iubire pentru om, Dumnezeu a creat cerul și pământul; din iubire pentru om, Fiul veșnic al lui Dumnezeu S-a zămislit de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a născut în Betleem, a copilărit în Nazaret, a vestit Evanghelia vieții veșnice în Țara Sfântă, prin cuvânt, vindecări și învieri din morți; din iubire pentru lume, prin jertfa Crucii, El „a ridicat păcatul lumii” (Ioan 1, 29), adică păcatul neascultării protopărinților Adam și Eva, iar apoi, prin Învierea Sa din morți și Înălțarea Sa întru slavă la ceruri, Domnul Iisus Hristos a dăruit oamenilor muritori viața veșnică a Împărăției cerurilor, făcându-i părtași la iubirea, pacea și bucuria Preasfintei Treimi. De aceea, în noaptea Sfintelor Paști, la „Sărbătoarea Sărbătorilor”, Biserica Ortodoxă exclamă plină de bucurie: *„Acum toate s-au umplut de lumină: și cerul și pământul și cele de dedesupt”*⁶.

În mod deosebit, **Marile Sărbători ale Bisericii au fost lumină pentru cultivarea și consolidarea unității poporului român,** mai

⁵ *Catavasier sau Octoih Mic*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2017, p. 121.

⁶ *Canonul Învierii*, Cântarea a 3-a, în *Slujba Învierii*, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 39.

ales prin mănăstirile cele mai cunoscute din cele trei mari provincii românești (Țara Românească, Moldova și Transilvania), care au primit drept hramuri bisericești principale unele dintre Praznicele Împărătești. Aceste hramuri au fost adesea căutate și **pentru că erau momente fericite de comuniune în rugăciune și comunicare în limba română**, esențiale pentru întărirea conștiinței unității de credință ortodoxă, de susținere a idealurilor naționale de libertate și unitate a poporului român. Sărbătoarea sfântă și sfințitoare a marilor hramuri bisericești a fost căutată și valorificată mai ales la hramurile următoarelor mănăstiri: hramul Mănăstirii Neamț (*Înălțarea Domnului*), hramul Mănăstirii Putna (*Adormirea Maicii Domnului*), hramul Mănăstirii Bistrița – Neamț (*Adormirea Maicii Domnului și Izvorul Tămăduirii*), hramul Mănăstirii Hodoș-Bodrog (*Adormirea Maicii Domnului și Intrarea în Biserică a Maicii Domnului*), hramul Mănăstirii Brâncoveanu, de la Sâmbăta de Sus (*Izvorul Tămăduirii și Adormirea Maicii Domnului*), hramul Mănăstirii Nicula (*Adormirea Maicii Domnului*), hramul Mănăstirii Cozia (*Sfânta Treime*), hramul Mănăstirii Curtea de Argeș (*Adormirea Maicii Domnului*) și altele.

În concluzie, *lucrarea Bisericii Ortodoxe Române, de promovare a unității de credință, limbă și neam, s-a desfășurat și prin participarea la hramurile bisericești închinat Marilor Sărbători sau Praznice Împărătești, care adunau mulțime de popor.*

* * *

Predicile din volumul prezent sunt sinteze ale mai multor predici pe care le-am rostit la fiecare praznic împărătesc. Aceste predici au fost editate la Editura Basilica a Patriarhiei Române, în mod unitar, fiecare predică fiind constituită din *icoana praznicului, istoricul praznicului, troparul praznicului și tâlcuirea sărbătorii.*

Pentru susținerea biblică și patristică a ideilor principale, fiecare predică a fost îmbogățită de ostenitorii Editurii Basilica, folosind citate din operele patristice sau teologice contemporane, publicate de Editurile Patriarhiei Române, dar și de alte edituri.

Întrucât Sfânta Liturghie bizantină a Ortodoxiei este profund biblică și patristică, este necesar ca și predica ortodoxă să fie în armonie cu Liturghia Bisericii.

Totodată, majoritatea predicilor sunt prezentate într-o perspectivă interdisciplinară: biblică, patristică, liturgică, mistagogică și pastoral-misionară, subliniind astfel bogăția teologică și spirituală a Marilor Sărbători ale Bisericii noastre.

Aducem călduroase mulțumiri tuturor persoanelor care au contribuit la transcrierea, editarea și tehnoredactarea acestor predici.

Cu bucurie, binecuvântăm publicarea acestui volum de predici la *Centenarul Patriarhiei Române* (1925-2025).

† DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

NAȘTEREA MAICII DOMNULUI (8 septembrie)

MAICA DOMNULUI, OCROTITOAREA FAMILIILOR ȘI A COPIILOR

„În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat, iar o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului,

* Icoana *Nașterii Maicii Domnului* (mozaic), pictată pe catapeteasma Catedralei Naționale, de Daniel Codrescu.

asculta cuvântul Lui. Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se, a zis: Doamne, oare nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i, deci, să-mi ajute. Și, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești, dar un singur lucru trebuie: căci Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea. Și, când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericit este pieptul la care ai supt! Iar El a zis: Așa este, dar fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe el” (*Luca* 10, 38-42; 11, 27-28).

Istoricul Praznicului:

Sărbătoarea propriu-zisă a Nașterii Maicii Domnului este cunoscută din secolul al VI-lea, când a fost prăznuită pentru prima dată într-o biserică din Ierusalim, zidită în secolul al V-lea, pe locul unde a fost cândva *Scăldătoarea Oilor*, numită și *Vitezda*, adică aproape de casa părinților Maicii Domnului, Ioachim și Ana. Din secolul al VII-lea, această sărbătoare a fost prăznuită și la Constantinopol, prin mijlocirea Sfântului Andrei Criteanul, care era la origine ierusalimitean. Acesta a dus sărbătoarea de la Ierusalim la Constantinopol și i-a îndemnat pe credincioșii capitalei imperiului să prăznuiască această sărbătoare. Apoi sărbătoarea s-a extins în toată lumea ortodoxă. În secolul al VI-lea, Sfântul Roman Melodul a compus condacul și icosul pentru această sărbătoare, care au rămas până astăzi în rânduiala slujbei din *Mineiul ortodox*¹.

¹ IEROTHEOS, MITROPOLITUL NAFPAKTOSULUI, *Praznicele Maicii Domnului – o perspectivă istorică și teologică*, Ed. Bonifaciu, Bacău, 2019, p. 72; Pr. Ene BRANIȘTE,

Troparul Praznicului:

„Nașterea ta, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeuul nostru, și dezlegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea, ne-a dăruit nouă viața veșnică”.

Astăzi, Biserica noastră prăznuiește sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului ca prima mare sărbătoare după începutul anului bisericesc de la întâi septembrie. Această sărbătoare a fost rânduită de Biserică spre a fi serbată în data de 8 septembrie. De ce în data de 8 și nu în altă zi din luna septembrie? Pentru că cifra 8 simbolizează veșnicia sau viața veșnică. Deci, Nașterea Maicii Domnului este prăznuită în ziua a 8-a de la începutul anului bisericesc, pentru că prin Maica Domnului vine ca om în lume Fiul veșnic al lui Dumnezeu, pentru a mântui lumea de păcat și de moarte și a dăruii oamenilor viața veșnică².

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului este prilej de bucurie pentru toată lumea, fiindcă Fecioara Maria este Eva cea nouă. Eva cea veche, prin neascultare de Dumnezeu a adus în lume moartea, însă Eva cea nouă, Maica Domnului, prin ascultare smerită aduce lumii viață. Deși ea n-a înțeles cum va naște prunc dacă nu a cunoscut bărbat, totuși Fecioara Maria se supune voii lui Dumnezeu în smerenie

Liturgica generală, cu noțiuni de artă bisericească, arhitectură și pictură creștină, vol. I, Ed. Basilica, București, ³2015, pp. 290-291.

² Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Cuvântare la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos*, în vol. Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Predici la sărbători împărătești și Cuvântări de laudă la sfinți*, în coll. *PSB*, vol. 14, serie nouă, trad. Pr. Dumitru Fecioru, Ed. Basilica, București, ²2015, p. 57: „Înșelată fiind Eva, a născut cuvânt pricinuitor de moarte, iar Maria, binevestită fiind, a născut pe Cuvântul în trup, de viață veșnică pricinuitor nouă”.

multă, zicând: „*Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău.*” (Luca 1, 38). Însăși lectura Apostolului de astăzi (*Filipeni 2, 7-10*) vorbește despre smerenia lui Hristos, Cel ce S-a născut din mamă smerită și ascultătoare, din Fecioara Maria.

Maica Domnului este prăznuită astăzi cu bucurie, fiindcă din ea a răsărit ca om Hristos Dumnezeu nostru, Soarele dreptății, Care a dezlegat blestemul neascultării protopărinților Adam și Eva și a dăruit binecuvântare lumii, iar apoi, *stricând moartea prin Învierea Sa, ne-a dăruit nouă viață veșnică*. Prin urmare, sărbătoarea aceasta este deosebit de semnificativă și are o mulțime de înțelesuri duhovnicești. Sfânta Scriptură nu ne spune multe despre nașterea Maicii Domnului, dar aflăm din Tradiția Bisericii că *Maica Domnului s-a născut din părinții Ioachim și Ana pe când ei erau foarte înaintați în vârstă și sufereau foarte mult pentru că nu aveau copii*³.

În Vechiul Testament, dacă cineva nu avea copii era considerat că nu are deplina binecuvântare de la Dumnezeu⁴. Potrivit Tradiției bisericești, se spune că într-o zi Ioachim și Ana au dorit să ducă la templu o jertfă, pentru a se ruga ca să aibă copii. Dar preotul de acolo, aflând că ei nu au copii, nu a primit jertfa lor și i-a alungat, iar ei au plâns mult. Ioachim s-a retras în peștera „Sfântul Ilie” din pustia Hozevei să se roage, iar Ana se ruga în grădina casei lor cu lacrimi, ca Dumnezeu să o binecuvinteze și să-i dăruiască un prunc.

³ Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Omilie la Ana* I, 4, în vol. Sf. IOAN GURĂ DE AUR, *Omilii la Ana. Omilii la David și Saul. Omilii la Serafimi*, trad. și note Pr. Dumitru Fecioru, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2007, p. 16: „Știți că, prin fire și prin ea însăși, lipsa de copii este un lucru greu de îndurat de către femei. [...] Când cădem în vreun necaz, când suferim, când avem vreo durere, când vine peste noi rău ce ni se pare de nesuferit, să nu ne pierdem firea, să nu ne descurajăm, ci să așteptăm purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El știe bine când trebuie să pună capăt pricinii care a adus peste noi tristețea”.

⁴ „Sterilitatea după Sfinții Părinți”, în vol. Jean-Claude LARCHET, *Etica procreației în învățătura Sfinților Părinți*, Ed. Sophia, București, 2003, pp. 30-44.

Ca urmare a multor rugăciuni, deși se aflau la vârstă foarte înaintată, Ioachim și soția sa Ana au primit vestea de la Arhanghelul Gavriil că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile și că vor avea un copil. Într-adevăr, s-a împlinit ceea ce Arhanghelul Gavriil le-a binevestit, pentru că Dumnezeu cu harul Său a biruit rânduiala naturii umane sterpe sau sterile și a vârstei înaintate. Acești doi oameni drepti înaintea lui Dumnezeu au primit ca dar de la Dumnezeu pe Fecioara Maria. **Ioachim era din seminția lui Iuda, adică din neamul regelui David, iar Ana era din seminția lui Levi, a preoților. Tatăl Anei era preotul Matan, iar mama Anei se numea Mariam, însă fiicei lor i s-a pus numele de Miriam, adică Maria, care înseamnă Doamnă, Împărăteasă, cea distinsă sau aleasă.**

Unii zic că Miriam ar însemna și *Steaua mării*⁵, fiind o Stea care binevestește pe Hristos Soarele dreptății Care Se va naște din ea ca om. Fecioara Maria va fi Împărăteasă a cerului, deoarece ea, prin lucrarea Sfântului Duh, va naște ca om în lume pe Iisus Hristos, Împăratul ceresc veșnic, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit (cf. *Luca* 1, 33). Acest Fiu al Fecioarei Maria, Iisus Hristos, este și Marele Preot sau Arhiereul veșnic.

Fecioara Maria se naște din părinți înaintați în vârstă care au făgăduit, pe când se rugau, că dacă vor avea un copil, îl vor închina Domnului. De aceea, când fiica lor avea trei ani, ei au dus-o la Templul din Ierusalim, pentru rugăciune și educație duhovnicească. Fecioara Maria a stat la Templu de la vârsta de trei ani până la vârsta de doisprezece ani. Între timp, părinții ei, Ioachim și Ana, au trecut la Domnul. La templu, Fecioara Maria a fost pregătită duhovnicește prin multă rugăciune, prin ascultarea Sfintei Scripturi, prin

⁵ FERICITUL IERONIM, *Liber de Nominibus Hebraicis*, în *PL* 23, col. 833; Sf. ISIDOR DE SEVILLA, *Etimologiile*, VII, 10, 1, în *PL* 82, col. 289.

participarea la lucrările manuale de înnoire a veșmintelor templului, dar și printr-o educație religioasă aleasă. Ea a fost pregătită astfel ca să devină mama Domnului Iisus Hristos. Prin viața ei duhovnicească⁶, Fecioara Maria devine și *fiica Părintelui ceresc, mama Fiului lui Dumnezeu*, făcut om, și *mireasa Duhului Sfânt*.

Maica Domnului a fost prefigurată în Vechiul Testament prin multe chipuri care preziceau cu secole înainte nașterea Mântuitorului lumii din Fecioară. Așa, de pildă, prorocul Isaia spune că „*Fecioara va avea în pânțe și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel*” (Isaia 7, 14). Dar există și multe simboluri sau chipuri deosebite prin care se prefigurează și se vestește cu secole înainte taina aceasta a Maicii Domnului ca fiind persoana umană din care se va naște Mântuitorul lumii, Hristos – Mesia. Maica Domnului a fost prefigurată de **porumbița curată**⁷ care a ieșit din corabia lui Noe în timpul potopului și a adus vestea încetării potopului, purtând în plisc o ramură de măslin. De asemenea, Maica

⁶ SF. NICOLAE CABASILĂ, *Omilie la Bunavestire*, în vol. SF. NICOLAE CABASILĂ, *Viața Maicii Domnului. Omilii la Nașterea Maicii Domnului, Bunavestire și Adormirea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu*, trad. Paul Bălan, Ed. Icos, 1999, pp. 58-59: „Întruparea Cuvântului a fost lucrarea nu doar a Tatălui și a Puterii Sale și a Duhului – Unul binevoind, Celălalt făcându-Și sălaș și Cel de-al treilea umbrind –, ci în aceeași măsură a fost lucrarea voinței și credinței Fecioarei [...]. Așadar, numai după ce a înștiințat-o astfel și a convins-o, Dumnezeu a făcut-o Maică întrucât numai dintr-o Mamă conștientă și consimțitoare a vrut El să ia trup, ca să se dăruiască ea însăși și să devină împreună-lucrătoare la iconomia lui Dumnezeu asupra neamului nostru”.

⁷ SF. IOAN DAMASCHIN, *Cuvânt la Sfânta și Preaslăvită Adormire și mutare a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare și Pururea-Fecioarei Maria (II)*, în vol. SF. IOAN DAMASCHIN, *Cuvântări la sărbători împărătești, la sărbători ale Maicii Domnului și la sfinți*, trad. Pr. Gabriel Mândrilă, Laura Mândrilă, Ed. Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 253: „Astăzi porumbița cea mai sfântă, sufletul cel fără de prihană și fără răutate, cea afierosită Dumnezeiescului Duh, zburând acum din chivotul sfințit, adică vreau să zic din trupul cel primitor de Dumnezeu și de viață începător, a aflat odihnă picioarelor ei, răpită în lumea cea inteligibilă și în tărâmul cel fără de pată al moștenirii celei de sus sălășluindu-se”.

CUPRINS

<i>Prefață</i>	5
N așterea Maicii Domnului (<i>8 septembrie</i>)	11
Î nălțarea Sfintei Cruci (<i>14 septembrie</i>)	23
I ntrarea în Biserică a Maicii Domnului (<i>21 noiembrie</i>) ..	39
N așterea Domnului (<i>25 decembrie</i>)	53
T ăierea împrejur cea după trup a Domnului. Sfântul Ierarh Vasile cel Mare, Arhiepiscopul Cezareei Capadociei. Anul Nou Civil (<i>1 ianuarie</i>) ..	69
B otezul Domnului (<i>6 ianuarie</i>)	83
S lujba Agheasmei Mari	95
Î ntâmpinarea Domnului (<i>2 februarie</i>)	101

Buna Vestire (25 martie)	117
Intrarea Domnului în Ierusalim	131
Sfintele Paști	149
Izvorul Tămăduirii	161
Înălțarea Domnului	171
Pogorârea Sfântului Duh	185
Sfânta Treime	199
Schimbarea la Față a Domnului (6 august)	215
Adormirea Maicii Domnului (15 august)	231

